

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.

IV

ДЖ 16.947

1936-1-12

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА
ІМЕНІ
ШЕВЧЕНКА
У ЛЬВОВІ.

Ч. 38709

120.

~~1020~~

IV

24 16.944

1936-1-12

04

38.799

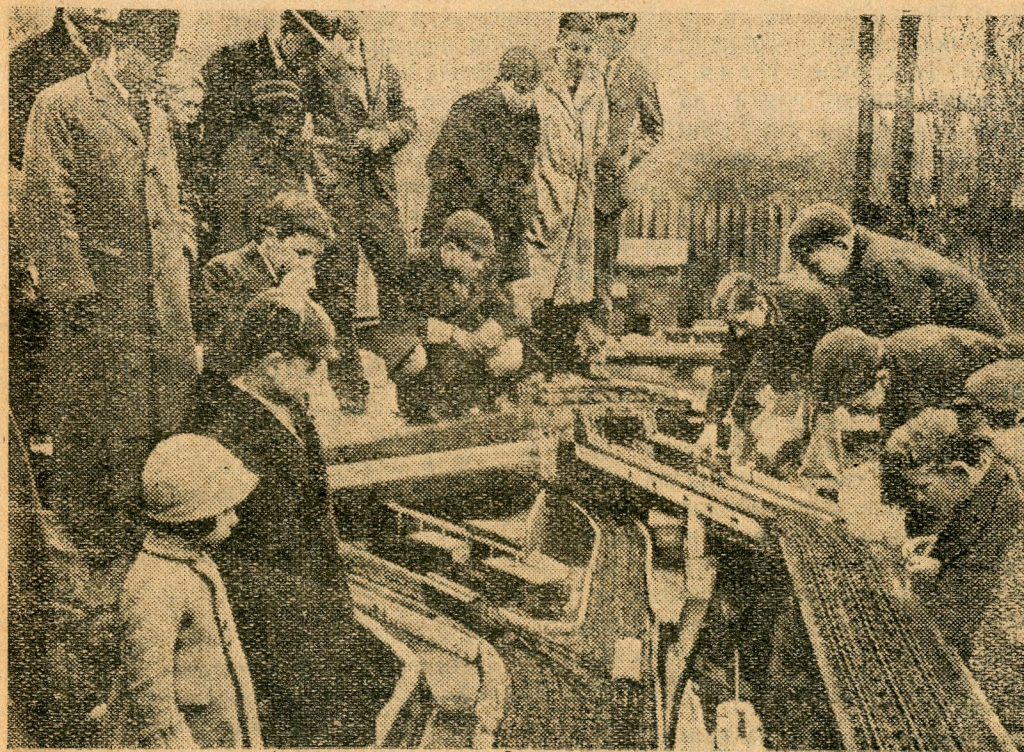
1. 1. (44).

Л Ъ В І В
січень 1936.

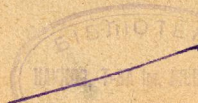
Діти - інжиніри

Самі будують залізницю.

Ученики одної з англійських шкіл у Лондоні, в віці від 8 до 18 літ, збудували модель залізничного шляху, котрий є під кожним оглядом взірцевий. З того видно, що в Англії вже в низших школах звертають увагу на виховання будучих техніків та інжинірів, так потрібних у нинішніх часах широкого примінення техніки.

4020

Львівська бібліотека
АН УРСР
№ 453

Зима і діти

Ось найсумніша пора року. Ні одного листка на деревах, ні одної квітки на їх галузках, ні трошки зелені на землі, ні співучих пташок! Небо закрите сірими, оловяними хмарами. Людей майже не видно на вулиці.

Та ніщо та зима в природі. Ще сумніша була колись та ще довша була зима на світі, перед приходом Ісуса Христа на землю, коли люди не знали ще правдивої віри, ані правдивого Бога. Вони поклонялися зі страху перед таємними Божими силами: сонцю, громові, ріжним звірятам: вужам, бикам, котам, котрих вони робили своїми божками.

Кров людська тоді лилася як та вода, бо ті люди не знали милосердя. Тисячі своїх ближніх вони продавали на торговцях як рабів-невільників, а хто купив собі невольника, то міг його навіть убити. Та найгірше тоді було дітям. Батько мав тоді право навіть убити на смерть свою дитину. В Китаю ще нині можна оглядати високу, круглу, камінну вежу. В стінах тої вежі ніде не видно дверей, тільки малі округлі діри. Крізь ті діри вкидали поганські родичі своїх дітей живцем на повільну, голодову смерть. Там вони вмирали на гниючих трупах інших дітей.

Страшні були часи перед приходом Ісуса Христа на землю, особливо страшні для дітей. Слушно отже той час у вселюдській історії порівнують до зими. Як у зимі з недостачі тепла і світла від скісних променів світла все мерзне і гине, так і людина стає зла, коли її не гріють прості промені любови Христа. Тому добре, що пам'ятку народження Христа і Його хрещення в ріці Йордані обходимо в зимі. Ми краще можемо зрозуміти тим способом, чому те Різдво і те Хрещення таке для нас важне.

В зимі маємо також Новий Рік і з ним приходить до Вас перше число „Віночка”. Не багато місця маємо в ньому, але і на тих 4-ох сторінках бажалиб ми подати для вас, дорогі діти, все що добре, гарне та пожиточне.

З нинішнім числом хотілиб ми осо-

бливо поручити вам одну важну справу: читання добрих книжок і католицьких часописів. Бо цей місяць аж до половини лютого призначений нашими церковними властями на те, щоб якнайбільше поширити між нашим народом добрі книжки і часописи. Тому проголошено цей місяць „місяцем католицької преси”.

Мудра пословиця „з яким пристаєш, таким стаєш” — відноситься не тільки до людей, з якими пристаємо, але і до книжок та часописів, які читаємо. А колиж найвідповідніший час до читання, як не в зимі? А на селі то це взагалі може одинокі пора до поважнішого читання в цілому році.

Тож використайте, діти, той одинокий час, і просіть вашого батька й маму, щоби передплачували все „Правду” та ще спровадили вам не дорогих книжечок, особливо з тих, що ми їх вам поручаємо. Читайте також книжки з парохіяльних бібліотек, тільки пам'ятайте, що книжку треба вам така шанувати. Тоді немила зима стане вам така приємна, що будете за неї мило згадувати навіть у найкращій порі року.

Школяр зимою

Вітер свище по полі,
Завіяна дорога.
А я сиджу у школі,
Мов за дверми у Бога.
В школі чисто, тепленько,
Беру книжку у руки
І падають у серденько
Теплі слова науки.
І здаєсь — весна близше,
Як так сиджу й читаю.
Хай собі вітер свище,
А про те я не дбаю.

Чи знаєте, що:

В Німеччині є автомати, які викидають парасольку, коли в них влинути 50 феників.

На висоті 2000 м. в повітрі нема вже пороку та бадилів.

Про князя Олега Віщого

По смерті перших історичних князів Аскольда і Дира став у Києві володіти князь Олег. Літописець наш назвав кн. Олега „віщим”, себто таким розумним і бистрим, що всі його наміри сповнялися. Він побідив навіть грецького цісаря у Царгороді. Про те заховалася ще й доси в наших горах старинна колядка:

Покуймо собі мідяні човна,
Мідяні човна, волоті весла.
Ой пустимося на тихий Дунай,
Долі Дунаєм на Царів город.

Довго так щасливо воював та правив державою князь Олег. Одного разу він спитав старих людей:

— Яка буде моя смерть?

Один старий чоловік відповів йому на це так:

— Князю, твій любимий кінь принесе тобі смерть.

Олег подумав і не хотів уже більше сідлати свого білого коня, але казав осідлати собі чорного.

Від того часу минуло кілька літ. Раз князь Олег, вернувши з походу, нагадав собі свого коня і він спитав, де той кінь.

— Князю, твій кінь ще перед роком згинув.

Тоді князь сказав:

— Ось і неправду казали, що той кінь принесе мені смерть. Піду і подивлюся на його кости.

Поїхав князь чорним конем на місце, де білили кінські кости. Він тоді по-

трутив ногою кінський череп та й каже:

— Він мав принести мені смерть...

Тоді з черепа вискочила гадина і вкусила князя в ногу. Від того вкушення князь Олег незабаром помер.

Ніхто на світі не знає ні дня, ні години своєї смерті, хочби навіть мав такий бистрий розум як князь Олег званий Віщим. Тільки один Бог знає про кінець нашого земного життя.

ПТАШКИ В ЗИМІ

Стук пташечка до віконечка:

— Хай відчинить нам добра донечка,
Бо тут на дворі люта зима,
І ніде, ніде зернятка нема.

А добра донечка та й відчинила,
Бідну пташечку та й накормила.
Пташка за те дякувати знала —
Цілеє літо мило співала.

М. Підгірянка.

У рідній моїй хаті

Допис від читача „Віночка“.

Любо і мило в світлиці в нашій рідній хатині. Дopolудня в ній тихо-тихо. Отець пішов до праці, а мама порається в кухні. Лиш старша сестра тут шие, коли мати не потребує її. Я і менша сестра в школі.

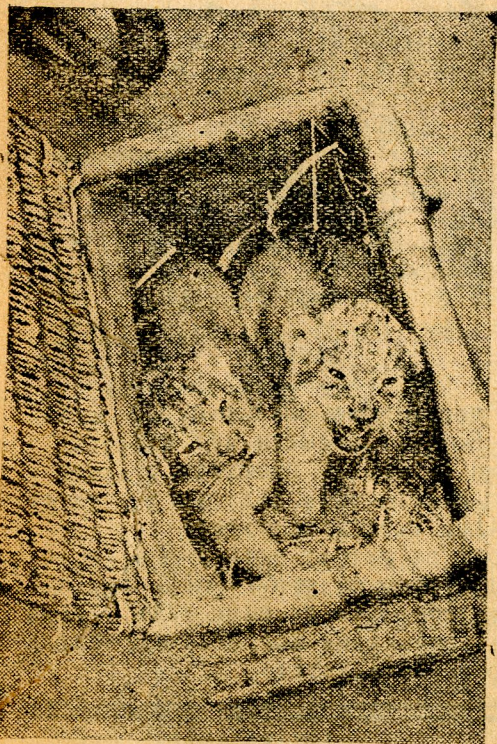
Зате вечером у нашій світлиці рух. Батько хоч утомлений по роботі, питається, чого ми вчилися в школі й нераз перепитує нас те, що ми мали вдома навчитися. Старша сестра часто читає нам

дещо вголос. Батько нераз оповідає, що бачив у світі та як то було на війні. Так тихо його слухаємо, що майже не віддиhaємо. Він гладить нас по головах і часом каже: Ви всі моя родина. В родині всі мають любитися і помагати собі. Не забудьте про те, коли будете великі.

Татових слів не забудемо, як і не забудемо нашої світлиці, бо в ній нам так добре.

В неділі і свята відвідують нас деколи наші свояки. Приходить стрийко зі стрийною (тіткою) та приводять своїх дітей. Хлопці це наші дворідні брати, дівчата — наші дворідні сестри. Це наша дальша рідня. Мило і приємно між людьми свого роду. Дуже часто говорять тоді про дідуса і бабусю, батька й маму нашого тата. Тоді багато говорять про те, що було давними часами в тій самій нашій хаті. Нема кращого місця на світі над ту рідну нашу хату. *Петрусь К.*

Подорож у коші

Маленьких левинят продають і висилають у відповідних кошах. На образку бачимо пару таких звірят, що їх у німецьким зоологічним городі в Ляйпцігу вложили до коша та мають вислати до якоїсь менажерії. Цей зоологічний город веде широкую торгівлю звіриною.

ВОВКИ

Або: Страх має великі очі.

— Чого, брате, так збілів?

Що з тобою сталося?

— Ох, за мною через став
Аж сто вовків гналося.

— Бог з тобою! Сто вовків,
Та село почулоб...

— Ой, воно так і не сто,
А п'ядесят було.

— Тай п'ядесят диво в нас,
Де-б їх стільки взялось?

— Ну, нехай вже, нехай так,
Але, десять гнало...

— Та і десять не було,
Знаць один усього.

— А як один? Аби вовк,
Страшно і одного.

— А може то і не вовк?

— А щож то ходило,

Таке сиве та мале,

А хвостик як шило?...

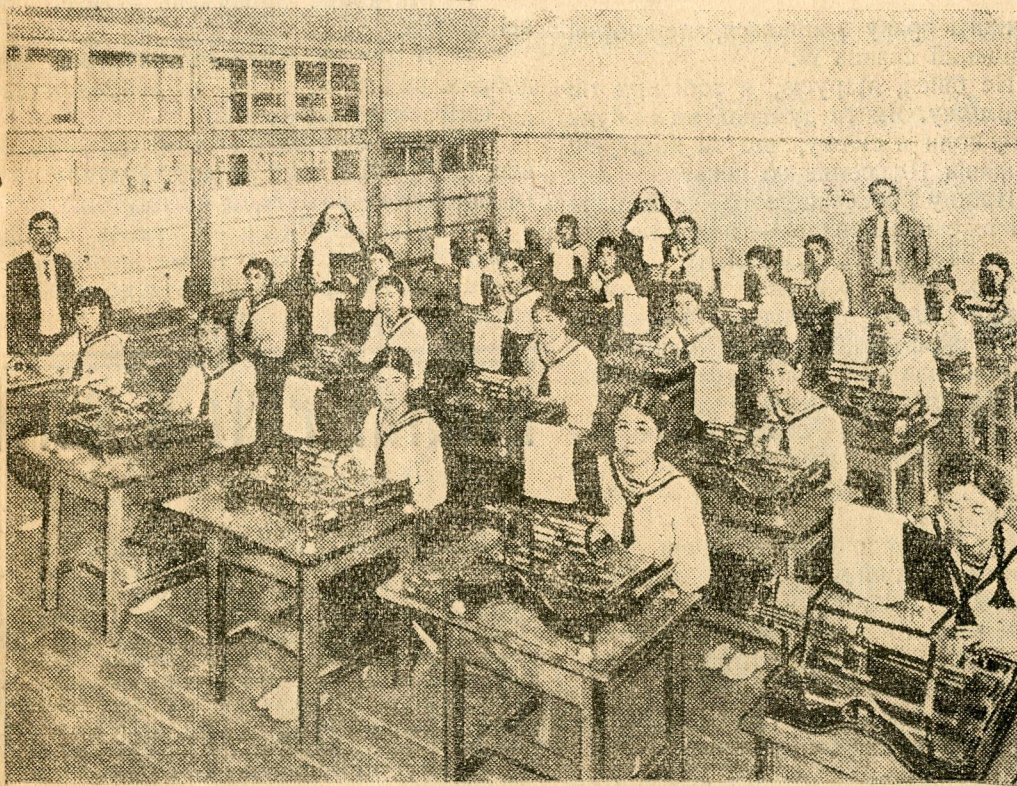
Степан Руданський.

2. (45).

Л Ї В І В
лютий 1936.

В місійній школі в Японії

В торговельній дівочій школі Католицької Місії в Тукуота в Японії вчать японські дівчата писати на машинах до писання. На японських машинах тяжче писати ніж на наших, бо японське письмо не має значків на окремі букви як наше, тільки для кожного слова мають там окремий знак.

ТИ, СПИТАЙТЕ РОДИЧІВ, ЧИ ВЖЕ ВИСЛАЛИ ПЕРЕДПЛАТУ НА „ПРАВДУ”

Як найлекше розв'язати

ось таку трудну рахункову задачу?

Один єпископ, котрий візитував па-рохії своєї дієцезії (єпархії), вступив раз до одної школи, щоби переконатися, оскільки школярі вже поступили в пізнання й любови Господа Бога.

— Як ти, дитинко, називаєшся? — спитав єпископ одної може десятилітньої дівчинки.

— Маруся — відповіла дитина несміло.

— Маєш дуже гарне ім'я — сказав князь Церкви, щоби осмілити дівчинку. — Знаєш що? — промовив далі єпископ — я дам тобі рахункову задачу. Маєш мені вирахувати, кільки ти коштуєш своїх родичів.

Дівчинка зразу змішалася, але добрий Преосвящений сказав їй:

— Не бійся, Марусю, я тобі при тій задачі поможу. Як ти думаєш, чи то буде забагато, коли я скажу, що ти коштуєш своїх родичів 10 грошів на день?

— Прошу Преосвященого — відповіла дівчинка вже відважніше — я думаю, що 10 грошів на день то дуже мало.

— Можливо, що замало. Але візьмим, що ти коштуєш своїх родичів тільки 10 грошів, то скільки це буде на місяць?

По короткій надумі Маруся відповіла.

— Три злоті на місяць.

— Дуже гарно — сказав Владика. — Але скільки це буде на рік?

— На рік буде 12 рази по 3 злоті, або 36 зл.

— Ну, нема що казати, вмієш добре рахувати. Та скажи мені тепер, скільки ти маєш років?

— Я маю 10 літ — відповіла Маруся.

— Отже скільки ти коштувала своїх родичів аж дотепер?

— Я коштувала моїх родичів 360 злотих — відповіла швидко дівчинка.

— Дуже добре — сказав єпископ. — Однак ти сама сказала, що ти своїх родичів коштуєш багато більше ніж 10 грошів денно. Не забудь також за видатки, що їх твої родичі робили на одіж, на обуву, на книжки, на лікарів і на ліки, коли ти була недужа. Пам'ятай також про ті різні труди, які мали для тебе твої родичі, як то нераз твоя добра мама цілими ночами

чувала над твоєю колискою, як твій тато гірко працював для удержання цілої родини, а тим самим і тебе. О, дорога дитинко, ти дуже дорого коштуєш своїх родичів. Ти не всілі обчислити, скільки ти їх коштуєш. А те, що твої родичі дали тобі добре християнське виховання, навчили тебе в Бога вірити, Йому вірно служити й тим спасти свою душу, те взагалі не дасться взяти на вагу золота.

Тепер звернувся єпископ до всіх дітей і сказав:

— Чи ви зрозуміли, дорогі діти, скільки ви завдячуєте своїм родичам?

— Ми добре зрозуміли! — відповіли всі хором.

— А як ви хочете віддячитися тим добрим родичам за всі ті добродійства? — спитав далі єпископ.

— Ми віддячимося тим, що будемо все добрі, чесні та будемо старатися, щоб їм приносити радість, а не смуток.

— Так, любі діти — сказав добрий Владика. — Послух і гарне ваше поведіння це найкраща заплата родичам за всі добродійства, що ви їх від них дізнали.

ЦІКАВІ РЕЧІ В СВІТІ

Підчас Евхаристійного Конгресу в Колумбії, що відбувся м. року, понад 100.000 душ приступило до св. Причастя. — В Америці є 13 мільонів Індіан. З них 250.000 є католиками, 5 мільонів протестантами, а решта погани. Над католицькими Індіанами працює 300 священників, 1100 монахинь, мають 210 церков, 205 шкіл з 35.092 учениками. — Голляндці тепер мають на місіях 1336 священників, 660 монаших братів і 1696 монахинь. — В Китаю є тепер 89 католицьких єпископів, 4014 священників, 1148 монаших братів, 3319 китайських і 1831 чужоземних місійних сестер. Католиків є 2.702.468, а до св. Хрещення приготується 465.000 Китайців. — Організація католицької молоді в Франції має тепер 5.000 груп, а в них 200.000 членів. — Турецький уряд видав поштові марки, на яких є образ славної норвежської католицької письменниці і лавреатки Нобля пані Ундсет. — Молодий німецький винахідник Е. Найман винайшов прилад, при допомозі котрого можна пішки ходити по воді. Він сам уже відбув 4-годинну прогулянку по Балтійському морю. — Колиб зложили всі залізничні шини в одну лінію, то з того вийшлаби двоторова „штрека" на місяць.

Гостинець для тата

Їхав раз молодий чумак з України на Крим по сіль і питає свого батька:

— Який вам, тату, гостинець (дарунок) із дороги привезти?

— Ти — каже — сину, збирай з хліба недоїдки та кришки, що остаються по їді, та засуши. Оце буде мені й гостинець.

От як виїхали чумаки в дорогу, то спершу в їх валці було багато хліба. Їдять, не шкодують. А молодий чумак усі недоїдки та кришки пильно ховає в тайстру (торбу). Чумаки сміються і питають, на що він це робить.

— Це — каже — батькові гостинець буде.

От і випало їм десь їхати через таку

околицю, що село від села далеко, а волами та й ще з тягарем треба довго їхати. Ввесь хліб поїли чумаки, а купити не було де. Тоді згадали про тайстру молодого чумака з недоїдками. Тими недоїдками живилися чумаки кілька днів.

Приїхав той молодий чумак до дому, а батько й питає його:

— А що, сину, привіз ти мені гостинця?

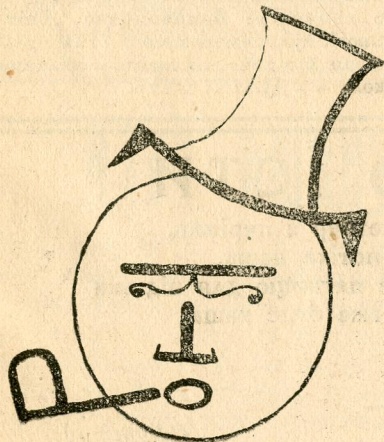
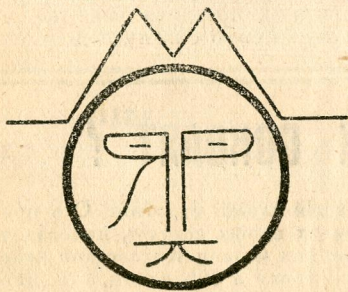
— Ой, ні — каже чумак. Я всю дорогу збирав, та як ми верталися, то нам таке сталося, що ми все поїли.

— Ну, дарма, цеж я тобі й на те так казав, щоб ви були в дорозі ощадні.

Мудра рада ліпша ніж гроші.

Що це є?

Рисункові загадки.

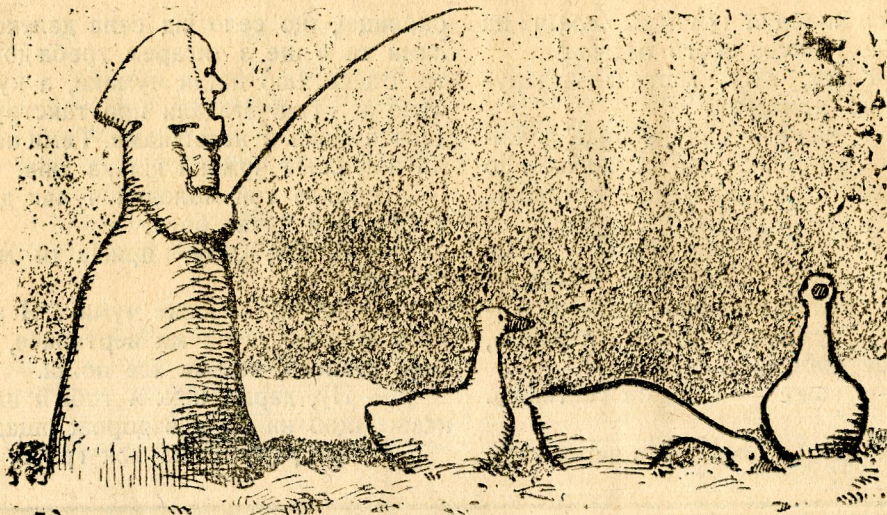

Шахові змагання для дітей

Гра в шахи це не проста забавка, бо при ній треба добре думати, щоб виграти. В столиці Англії Лондоні відбулися недавно змагання в тій грі самих дівчат до 20-го року життя. Приїхали на ті змагання дівчата з різних держав, бо це були міжнародні змагання. На образку бачимо одну з найліпших молоденьких шахісток на прізвище Сондерс, як у часі змагань грає в шахи. Її всего 10 років. Гра в шахи вчить думати.

ПАСТУШКА ЗІ СНІГУ

Зима сего року хоч припізналася, але таки прийшла до нас і насипала скрізь повно снігу. Це для дітей радість, бо можна і саночками поїздити та всякі дива робити з пухлого снігу. Ось на образку бачимо пастушку з прутником у руці, а біля неї білі гуси. Все те зробили діти так удачно, що кожний, хто туди переходить, пристає та подивляє мистецький хист дітей. Мимохіть він подумає, що коли сонце пригріє, не стане ні гусей, ні снігової пастушки. А там згодом зазеленіє й те місце і на ньому появляться живі, гегаячі гуси та правдива жива пастушка, може й та сама дівчина, що помагала робити тепер свою сніжну подобу.

Що знаєте про „наших соколят“?

Було це на нашій землі, не так ще давно, та всеж таки й не за Вашої пам'яті, молоденькі читачі „Віночка“. Хто з вас має тепер 18 літ, то тоді щойно на світ народився і нічого ще не зрозумів з того, що діялося тоді на нашій землі і яка тоді була війна за наш рідний край Україну. Та були то часи, в які годі було оглядатися, скільки років кому. Кожний, хто міг двигнути кріса, був потрібний і кожного приймали радо на службу Батьківщині. Тож не тільки на фронті, але і в заплілі неодна українська дитина прислужилася тоді рідному краю й не одна й життя своє

молоденьке в тій службі стратила. Ось про таких то героїв, малих наших соколят, написав український письменник Франц Коковський невеличку, але гарну книжечку з обрзками, а її наголовок „Наші Соколята“. Є в тій книжечці 6 оповідань, та котре з них найкраще, осудить самі, коли ту книжку прочитаєте собі. А варта, щоб її прочитати, бо вона навчить вас, як любити свій нарід. Видало цю книжечку: Видавництво „Світ Дитини“ у Львові, вул. Зіморовича 3. (Так треба адресувати, коли хто хоче замовити собі книжечку „Наші Соколята“.) Ціна її 60 гр.

ЩО БУДЕМО ЇСТИ

В понеділок борщик,
Горох у вівторок,
В середу капуста буде,
Їжте добрі люде!

У четвер є пиріжки,
То потіха наша,
А в п'ятницю для відміни
То вже буде каша.

У суботу яєчка,
Що нам знесла курочка,
А в неділю буде мясо —
Наїдайтесь ласо!

(Народне).

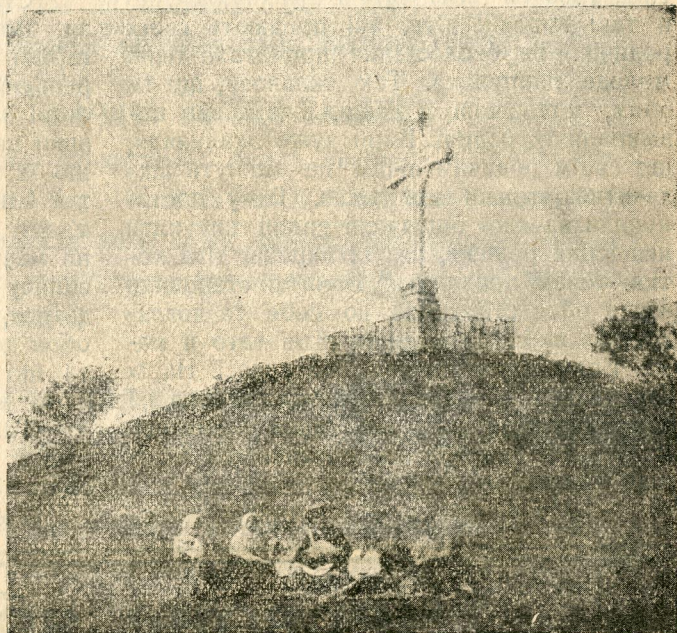

Шевченкова могила

В своїм „Заповіті” просив наш великий поет Тарас Шевченко своїх земляків:

Як умру то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого
На Вкраїні милій.
Щоб лани широкополі,
І Дніпро і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий...

І земляки вшанували волю поета. Коли він помер (10 березня 1861 року) у далекому чужому Петербурзі, тіло його перевезли на Україну та поховали на горі над Дніпром коло міста Канева. На могилі поставили хрест, що його бачимо на образку. Та безбожні большевики цей хрест із могили забрали.

Діти вшанували пам'ять поета

Вже минуло 75 літ, як помер великий наш поет Тарас Шевченко. Ту пам'ятку вшанували не тільки старші, але і молоді, а навіть діти. На протязі місяця березня відбувалися у Львові та по цілїм краю шевченківські обходи, академії та концерти. Та наймиліше вражіння відно-

ситься від таких шевченківських обходів, коли їх уладжують самі діти.

Такий милий шевченківський обхід бачили ми у Львові дня 23 березня в салі гімназії СС. Василянок при вул. Длугоша. Там давала Шевченківський Вечір Вселюдна хлоп'яча 6-класова школа ім. Т.

Шевченка. Та школа є при вул. Супінського. Всі точки того концерту зі сценічною виставою випали так гарно, що аж жаль, що нема місця їх ширше описати. Все це заслуга пань учительок і панів учителів, що так гарно вивчили та підготували своїх учнів. Після концерту, зложеного з відчиту, попису хору, гри на

фортепяні та гарних деклямацій, була вистава сценічної картини з дитячих літ Тараса Шевченка. На салі були шкільні діти та їх родичі. Всі вони вийшли дуже вдоволені з того концерту, бо побачили, що в рідній школі вчать не тільки того, як любити своє рідне, але також як його найкраще вшанувати.

Тато і мама на продаж

В однім японським часописі була така оповістка: „Продам своїх родичів. Батькові 70 літ, мамі 65 — обое ще здорові. Ціна 1000 ен”. Всі читачі зжахнулися, що є такі виродні діти, які продають своїх родичів. Те оголошення прочитало одно молоде подружжа. Так склалося, що їм обом, чоловікові й жінці, вже давно помиралі їх родичі. Вони дуже жалували, що своїм родичам нічим не можуть віддячитися, тільки молитвою. Тому постановили за свої ошаджені гроші викупити нещасних родичів, що їх виродні діти хотіли тепер продавати. Вони постановили взяти обое старушків до себе та доглядати їх якби це були їх рідні тато й мама. Вони пішли по поданій адресі. На їх здивування під поданим числом була не якась бідна хатина, але гарна камениця. Коли вони ввійшли до середини, то знайшли там дійсно двоє старушків.

— Ми вичитали — промовила моло-

да жінка — що тут хочуть продати старих родичів, але може ми добре не трафили, тому вибачайте, коли це не тут.

Старушкам закрутилися в очах сльози. Вони запросили молодих людей до гарної кімнати, посадили за стіл, а старенький промовив: „Ви добре трафили. Ті старі на продаж, то ми обое. Ми є власники цієї палати, цього городу і тих нив, що їх звідси бачите. Не дав нам Бог дітей і не маємо ніяких спадкоємців. Ми не маємо кому лишити по нашій смерті наші маєтки. Ось тому й подали ми до часопису те дивне оголошення, щоб довідатися, чи є ще на світі добрі люди. Ви обое показали, що в вас є добре серце та що вмієте шанувати вітця й матір. Тому віддаємо вам увесь наш маєток.“

Так то за любов і пошану родичів ті молоді люди прийшли до добробуту. Се обіцуює нам також Господь Бог в четвертій Божій Заповіді.

Червоне яблочко

Мати обіцяла дітям, що вони підуть до бабусі на другий кінець села. Микола тішився, що там дістане меду та горіхів, а Маруся спитала:

— А що занесемо бабуні?

— Трохи овочів — сказала мати.

Вона принесла з комори жовті яблочка, а між ними одне червоне. Сама вийшла ще раз до комори по новий кожух. Одне з дітей дивилося на яблочка і думало собі: „Візьму собі те червоненьке. Пес на мене не скаже, а мама не пізнасть“. За хвилю вернулася мати і питає:

— А де поділося червоне яблочко? Хто його взяв, остане дома.

— Я ні — сказав Микола почервонівши.

— Я також ні — сказала Маруся і додала:

— Скажи, Бриську, хто взяв яблочко! Але Микола нагрозив:

— Бриську, не кажи!

І пес не сказав. Та мама всеодно пізнала, хто взяв яблочко.

А тепер згадайте, хто пішов із мамою до бабуні, а хто лишився вдома.

ДИВОВИЖІ В СВІТІ

ДІВЧИНА З ДВОМА ЯЗИКАМИ

У місті Франкфурті в Німеччині живе дівчина Грета Маєр, що має два язика, але на превелике диво... не може ними зовсім говорити. Дивні є химери природи! Бо що булоб тоді на світі, колиб жінки могли говорити аж двома язиками нараз?

ПОДВІЙНІ ОЧІ

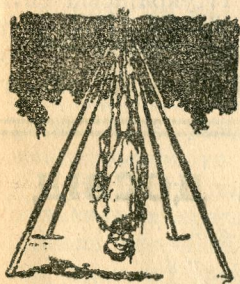
Губернатор провінції Чансі, мандарин Лі-ю-чунг, має подвійні зіниці на очних галках. І хоча має „подвійні” очі, то видить ними не так як усі люди... Він бачить усе... подвійно. Його можуть завжди ошукати, коли видають гроші.

БАЧИТЬ ЗВІЗДИ ЗА ДНЯ

В баварському містечку Асплах звернув на себе увагу лікарів один хлопець, який бачить в білий день звізди на небозводі. Навпаки в ночі — не видить він нічого. Причину цього дивного зануку зору пояснюють тим, що цей молодець хорував на солітера.

ІНДІЙСЬКИЙ ФАКІР

В Індіях живе один такий факір (богомалець), який приймає до себе найбільше відвідувачів, що подорожують по тім краю. Цей факір цілими днями висить завішений долілиць на 4 жердках. Сустави в нього такі рухомі, що його тіло дасться скрутити в одну масу.

Бжолі на розглядинах

Прийшла весна. Сонце стопило сніг на полі. У поживклій траві з попереднього року показалася зелена, свіжа травка. Бруньки на кущах розвиваються, випускають молоденькі листочки.

Ось збудилася і бжолка зі свого зимового сну. Мохнатими лапками протерла очі та побудила сусідів... Поглянули

крізь віконце, чи вже минувся сніг і студений вітер.

Бачать бжолі, що сонце світить ясно, що всюди тепло. Вийшли з вулика і полетіли до яблуні.

— Чи є в тебе дещо для бідних бжілок? Ми цілу зиму голодували.

— Ні — каже їм яблуня — ви при-

летіли дуже вчасно. Мої цвіти ще сховані в пупянках. Спитайте в черешні.

— Чи є в тебе, черешенько, цвіття для бідних бжілок?

— Прийдіть завтра, — каже черешня. Сьогодні мої цвіти ще не розвинулися. Як розвинуться, радо прийму вас.

Полетіли бжолки до пишної квітки ту-

ліпану. Заглянули в його пишну головку. А там ні запаху, ні меду. Аж побачили під кушем скромну темносиню квітку. Це була фіялочка. Вона отворила бжолам свою чашу повну солодкого соку. Наїлися і напилися бжолки і тоді полетіли до дому веселі, що будуть в короткім часі мати свіжий медок.

Дитячі опери у Львові

Важне для львівських українських дітей.

У днях 1, 2, 3, 4 і 5-го квітня 1936 р. відбудуться у Львові в салі Театру Різно-родностей при вул. Рутовського, в год. 3:30 попол. отсі дитячі опери:

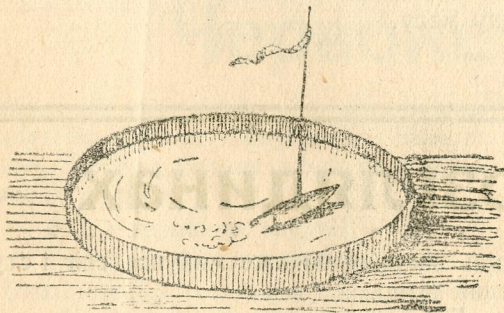
1. Цезар Кюї: Червона Шапочка, опера-казка в двох діях. Дієві особи: Червона Шапочка (Рена Ярославич), Мати, Бабуня (Ольга Антонович), Вовк (Оля Сушківна), Стрілець (Рома Гумінілович), стрільці і дроворуби.

2. Кирило Стеценко: Лисичка, котик та півник, дитяча оперка в двох діях. Дієві особи: Котик (Рена Ярославич), Півник (Рома Гумінілович), Лисичка (Ольга Антонович), Пилипко (Оля Сушківна), Лисичинята. Виконавцями головних роль є учениці Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові, класи проф. Л. Улуханової.

Музичний провід: дир. Антін Рудницький. Режисер: Леся Кривіцька.

Ці опери уладжено заходом Т-ва „Рідна Школа” у Львові. Білети будуть продавати в усіх українських школах у Львові по ціні 50 гр. на всі місця для дітей, а для опіки по 1 зол. Оплата гардероби 5 гр. від особи. Для дітей, котрі не ходять ще до школи, білети вступу можна купувати в Видавництві „Світ Дитини” при вул. Зіморевича ч. 3. Для тих дітей дошкільного віку (захоронки, садки) буде призначене головнo представлення в неділю. З закупном білетів треба поспішити, бо їх може забракнути. Ті українські дитячі опери перший раз у Львові. Родичі повинні скористати з нагоди і дати своїм дітям культурну, позиточну і приємну розвагу.

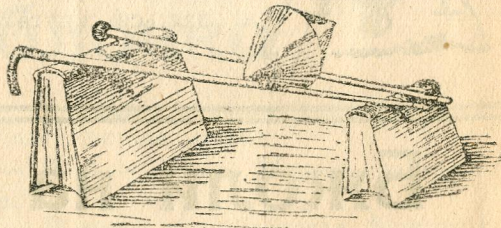
Моторовий човник

Зроби з малої коробки човник, причеши йому до керми кусник камфори і маєш готовий моторовий човник.

Камфора має ту прикмету, що рушається в воді і тягне човник за собою.

Цікавий досвід

Поклади дві довгі палички на два предмети, один вищий, а другий нижчий, але так, щоб розхилення між паличками на вищій боці було ширше ніж на нижчим. Відтак на ті дві палички поклади подвійний стіжок. Він покотиться не вділ, але піде вгору.